

гуртожитках, призначених для проживання одиноких громадян або для проживання сімей.

Також діє безліч нормативних актів які забезпечують реалізацію права на житло.

Основними формами реалізації конституційного права на житло є: будівництво житла; придбання житла у власність; оренда житла; безкоштовне отримання житла.

Отже, на забезпечення виконання конституційної норми про надання державою та органами місцевого самоврядування житла громадянам, які потребують соціального захисту, житлове законодавство встановлює основні засади та механізми її реалізації. Це передбачення черговості забезпечення житлом (загальної черги, першочергового та позачергового надання житла); порядку постановки на чергу та підстав для цього, зокрема норм житлової площі, що впливають на прийняття на облік осіб, котрі потребують поліпшення житлових умов або в межах яких повинно надаватися житло. Очевидною є необхідність реформування житлового законодавства із передбаченням насамперед соціального житлового фонду та приватного житлового фонду; встановленням критеріїв щодо визначення категорій осіб, які потребують соціального захисту, умов, порядку, строків та механізмів забезпечення реалізації ними прав. Ця потреба є нагальною для запобігання зловживання правом на отримання житла численними категоріями громадян, яких не можна віднести до тих, хто потребує соціального захисту. Поряд з переглядом категорій осіб, яким держава зобов'язується надати житлові приміщення безкоштовно, слід визначити й категорії осіб, яким житло надається на оплатних засадах на пільгових умовах.

ЗАХИСТ СПАДКОВИХ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ

Кравець Я.І., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Кириченко Ю.І.

Важливим елементом процесу перебудови реформування та демократизації всіх систем суспільства в Україні є формування правової держави яка покликана забезпечити виконання конституційного принципу верховенства права (ст. 8 Конституції України) та забезпечувати неотторканність і захист майнових та немайнових прав кожного громадянина країни

Питання спадкового права зачіпаються в центрі уваги суспільства та держави законодавців та дослідників кожного громадянина оскільки питання спадщини тим чи іншим чином торкаються інтересів кожного. Інститут спадкового права в усіх правових системах як стаціонарних так і сучасних є одним із найважливіших алге його значимість обумовлюється тим що об'єктом спадкування є право власності. Тим паче захист спадкових прав людини, а саме дитини є дуже важливим і актуальним.

Над проблемами спадкового права та захисту інтересів учасників у цій сфері зацікавлені такі вчені: Муромцев С.А., Пахман С.В., Гнезділова Л.В. та ін.

Майнові інтереси дитини є предметом особливого захисту у спадкових правовідносинах. Статтею 1222 ЦК України визначено коло осіб, які можуть бути спадкоємцями. Серед фізичних осіб, які можуть бути спадкоємцями, в особливу категорію виділені діти, які були зачаті за життя спадкодавця і народжені живими після відкриття спадщини. Таким чином, закон охороняє майнові інтереси дитини, яка народилася, і після її народження дає їй можливість бути учасником спадкових правовідносин.

Законодавець відносить дітей спадкодавця до спадкоємців першої черги (ст. 1261 ЦК України), при цьому вживаючи термін «діти спадкодавця» у широкому розумінні, що дає можливість спадкувати і особам, які досягли 18 років, але є дітьми померлого.

Права дитини отримали охорону у правовідносинах спадкування з моменту прийняття спадщини.

За загальним правилом спадкоємець за заповітом чи за законом має право прийняти спадщину або не прийняти її у строк визначений у законі - 6 місяців з часу відкриття спадщини. Прийняття спадщини може відбуватися двома способами: вчинення юридичної дії – подання заяви нотаріусу за місцем відкриття спадщини; вчинення дії, яка свідчить про фактичне прийняття спадщини – це постійне проживання із спадкоємцем на час відкриття спадщини, за умови що протягом шестимісячного строку, встановленого законом для прийняття спадщини, спадкоємець не заявив про відмову від неї.

Неповнолітня особа від чотирнадцяти до вісімнадцяти років може відмовитися від прийняття спадщини за згодою батьків (усиновлювачів), піклувальника і органу опіки та піклування. Батьки (усиновлювачі), опікун можуть відмовитися від прийняття спадщини, належної малолітній, лише з дозволу органу опіки та піклування.

Законодавець з метою захисту прав малолітніх та неповнолітніх дітей закріплює безумовний принцип прийняття ними спадщини, тобто це означає, що якщо спадкоємці на момент відкриття спадщини були малолітніми чи неповнолітніми дітьми, і з якихось причин батьки або опікун чи піклувальник не подали заяву про прийняття ними спадщини від імені та в інтересах дітей спадкодавця і не відмовилися від спадщини, вважається, що спадщину діти прийняли. Таким чином, закон ставить інтереси малолітніх і неповнолітніх спадкоємців під особливий захист.

Особа, яка досягла 14 років, має право подати заяву про прийняття спадщини без згоди своїх батьків або піклувальника. Тим самим законодавець надав широкую можливість неповнолітнім дітям самостійно, без будь-яких втручань та обмежень реалізувати свої майнові права у спадщині. Від імені малолітньої дитини (до 14 років) заяву про прийняття спадщини подають її батьки (усиновлювачі), опікун.

Якщо серед спадкоємців є особи малолітні чи (або) неповнолітні, то нотаріус має право видати свідоцтво про право власності на частку у спільному майні подружжя лише за наявності дозволу органу опіки та піклування.

Майнові інтереси дитини забезпечені також гарантією права на обов'язкову частку у спадщині (ст. 1241 ЦК України). Малолітні, неповнолітні діти спадкодавця незалежно від змісту заповіту спадкують половину частки, яка належала б кожному з них у разі спадкування за законом (обов'язкова частка).

Підсумовуючи зазначене вище, варто зауважити що не лише частка норм захисту спадкових прав литини. Споліваємося що в разів несення відповідальних змін до норм чинного законодавства не сприятиме більш якісному вчиненню нотаріальних дій нотаріусами України захисту спадкових прав як спадкодавця так і спадкоємців а також уникнення звернень громадян для вирішення спорів по сплту а також ще інтенсившого і точного закріпленню захисту спадкових прав дитини .

ЕВОЛЮЦІЯ ТИПОЛОГІЧНИХ МОДЕЛЕЙ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Захарчук Ю.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Орищенко В. В.

Розвиток цивільного процесу нового часу відбувався впродовж багатьох століть усередині різних правових культур.

Зарубіжні процесуалісти здійснюють інтенсивний пошук сучасного розуміння цивільного процесу, таких його істотних ознак, які характеризують природу, потенційні можливості й ефективність. Власне, йдеться про моделі цивільного процесу, які відображають рівень правової культури, що є вкрай важливим і з погляду законодавчих тенденцій, і концептуальних принципів науки цивільного процесуального права.

Наприклад, І. Медведєв справедливо зазначив, що для розуміння сучасних тенденцій модернізації цивільного процесу особливо корисним може стати досвід країн англо-американської правової сім'ї. Автор акцентує увагу на тому, що досвід Німеччини, Франції та Італії традиційно вважався для України